

Arrest

nr. 220 000 van 18 april 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VANTIEGHEM
Hulstboomstraat 30
9000 GENT

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 15 april 2019 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 10 april 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 april 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 april 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van Mr. B. VANTIEGHEM, die verschijnt voor de verzoekende partij en van Mr. I. FLORIO, die loco Mr. E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker en zijn partner met de Nederlandse nationaliteit leggen op 24 juli 2017 bij de administratieve diensten van de stad Eeklo een verklaring van wettelijke samenwoning af.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie neemt op 16 november 2017 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met een vrijwillige vertrektermijn van 30 dagen. Deze beslissing wordt verzoeker op dezelfde dag ter kennis gebracht. Verzoeker gaat niet in beroep tegen deze beslissing.

1.3. De registratie van de verklaring van wettelijke samenwoning in de registers wordt op 12 december 2017 geweigerd door de ambtenaar van de burgerlijke stand, omdat het door verzoeker voorgelegde identiteitsdocument vals is.

1.4. De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie neemt op 10 april 2019 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Dit is de bestreden beslissing, die verzoeker op dezelfde datum ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing is gemotiveerd als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten:

naam: [H.]

voornaam: [T.]

geboortedatum: [1991]

geboorteplaats: [...]

nationaliteit: Ghana

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van Meetjesland op 10/04/2019 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

- ☐ *1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*
- ☐ *3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;*

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

- ☐ *artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken*
- ☐ *3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;*

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 2015 in België te verblijven.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

Betrokkene diende een aanvraag wettelijke samenwoning in op 24/07/2017. Met gebruik van een vals paspoort. Op 11/12/2017 besliste het Parket een negatief advies uit te spreken over de wettelijke samenwoning waarna de gemeente op 12/12/2017 de registratie van de wettelijke samenwoning weigerde. Nadien ondernam betrokkene geen enkele poging om zijn verblijf in orde te brengen. Een aanvraag wettelijke samenwoning valt trouwens niet onder een verblijfsaanvraag. In die zin heeft betrokkene dus nooit geprobeert om zijn verblijf in orde te brengen.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggestuiging valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene legde een vals paspoort voor bij zijn aanvraag wettelijke samenwoning op 24/07/2017.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij/zij op hotel logeert.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 16/11/2017. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan een nieuw bevel waarin een termijn tot vrijwillig vertrek wordt toegevoegd.

Betrokkene maakt het voorwerp uit van een PV voor schriftvervalsing. De politie van Eeklo stelde immers vast dat betrokkene beschikte over een vervalst paspoort (GE.21.L3.006338/2017). Door het frauduleuze karakter van dit feit is er een risico op nieuwe inbreuken op de openbare orde.

Hoewel betrokkene beschikt over een gekend adres in Eeklo en hoewel hij een gezinsleven heeft in Eeklo met een vrouw en een minderjarig kind, is er toch een risico op onderduiken dat actueel en reëel is. De bovengenoemde 4 elementen in combinatie met de pv voor een strafbaar feit, motiveren dit risico op onderduiken.

Betrokkene werd gehoord op 10/04/2019 door de politiezone Meetjesland en verklaart in België te zijn omdat hij aanvankelijk naar Libië reisde maar er was daar oorlog dus reisde hij door en kwam in België terecht. Hij verklaart niet terug te keren naar zijn land van herkomst omdat hij hier een vrouw [O.S.] en dochter [O.L.G.J.A.] heeft. Zij hebben een verblijfsrecht in België. Betrokkene heeft het kind echter niet erkend. Het is dus niet aangetoond dat het daadwerkelijk zijn kind betreft noch dat hij bijdraagt aan het onderhoud ervan. Betrokkene en zijn zogenaamde partner gingen immers pas samenwonen na de geboorte van het kind.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Het kind heeft mogelijk een band met betrokkene. Maar betrokkene heeft dit kind niet officieel erkend, we zijn dus niet zeker dat hij de vader is. We zijn ook niet zeker in welke mate hij voor dit kind zorgt. Het kind kan in ieder geval bij de moeder blijven. Samen kunnen ze betrokken gaan bezoeken in Ghana. Betrokkene kan zoals hierboven gezegd, mits hij voordoet aan de voorwaarden altijd terugkomen naar België om hier het familiale leven verder te zetten. Dit familiale leven werd bovendien opgebouwd in illegaal verblijf. De overheid mengt zich dus niet in het privéleven van betrokkene wanneer ze beslist om betrokkene te verwijderen van haar grondgebied. Het belang van de overheid in haar strijd tegen de illegaliteit en de frauduleuze praktijk van schriftvervalsing weegt hier op tegen het belang van betrokkene om zijn familiaal leven in de illegaliteit in België verder te zetten.

Betrokkene verklaart dat hij niet terug kan naar Ghana omdat hij hier een vrouw en een kind heeft.

We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Ghana een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan. Betrokkene diende een aanvraag wettelijke samenwoning in op 24/07/2017. Op 11/12/2017 besliste het Parket een negatief advies uit te spreken over de wettelijke samenwoning waarna de gemeente op 12/12/2017 de registratie van de wettelijke samenwoning weigerde. Nadien ondernam betrokkene geen enkele poging om zijn verblijf in orde te brengen. Een aanvraag wettelijke samenwoning valt trouwens niet onder een verblijfsaanvraag. In die zin heeft betrokkene dus nooit geprobeert om zijn verblijf in orde te brengen.

Betrokkene werd gehoord op 10/04/2019 door de politiezone Meetjesland en verklaart geen medische problemen te hebben. Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Terugleiding naar de grens

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van Meetjesland op 10/04/2019 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 2015 in België te verblijven.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

Betrokkene diende een aanvraag wettelijke samenwoning in op 24/07/2017. Met gebruik van een vals paspoort. Op 11/12/2017 besliste het Parket een negatief advies uit te spreken over de wettelijke samenwoning waarna de gemeente op 12/12/2017 de registratie van de wettelijke samenwoning weigerde. Nadien ondernam betrokkene geen enkele poging om zijn verblijf in orde te brengen. Een aanvraag wettelijke samenwoning valt trouwens niet onder een verblijfsaanvraag. In die zin heeft betrokkene dus nooit geprobeert om zijn verblijf in orde te brengen.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terughrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene legde een vals paspoort voor bij zijn aanvraag wettelijke samenwoning op 24/07/2017.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij/zij op hotel logeert.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 16/11/2017. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan een nieuw bevel waarin een termijn tot vrijwillig vertrek wordt toegevoegd.

Betrokkene maakt het voorwerp uit van een PV voor schriftvervalsing. De politie van Eeklo stelde immers vast dat betrokkene beschikte over een vervalst paspoort (GE.21.L3.006338/2017) Door het frauduleuze karakter van dit feit is er een risico op nieuwe inbreuken op de openbare orde.

Hoewel betrokkene beschikt over een gekend adres in Eeklo en hoewel hij een gezinsleven heeft in Eeklo met een vrouw en een minderjarig kind, is er toch een risico op onderduiken dat actueel en reëel is. De bovengestelde 4 elementen in combinatie met de pv voor een strafbaar feit, motiveren dit risico op onderduiken.

Betrokkene werd gehoord op 10/04/2019 door de politiezone Meetjesland en verklaart in België te zijn omdat hij aanvankelijk naar Libië reisde maar er was daar oorlog dus reisde hij door en kwam in België terecht. Hij verklaart niet terug te keren naar zijn land van herkomst omdat hij hier een vrouw [O.S.] en dochter [O.L.G.J.A.] heeft. Zij hebben een verblijfsrecht in België. Betrokkene heeft het kind echter niet erkend. Het is dus niet aangetoond dat het daadwerkelijk zijn kind betreft noch dat hij bijdraagt aan het onderhoud ervan. Betrokkene en zijn zogenaamde partner gingen immers pas samenwonen na de geboorte van het kind.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Het kind heeft mogelijk een band met betrokkene. Maar betrokkene heeft dit kind niet officieel erkend, we zijn dus niet zeker dat hij de vader is. We zijn ook niet zeker in welke mate hij voor dit kind zorgt. Het kind kan in ieder geval bij de moeder blijven. Samen kunnen ze betrokken gaan bezoeken in Ghana. Betrokkene kan zoals hierboven gezegd, mits hij voordoet aan de voorwaarden altijd terugkomen naar België om hier het familiale leven verder te zetten. Dit familiale leven werd bovendien opgebouwd in illegaal verblijf. De overheid mengt zich dus niet in het privéleven van betrokkene wanneer ze beslist om betrokkene te verwijderen van haar grondgebied. Het belang van de overheid in haar strijd tegen de illegaliteit en de frauduleuze praktijk van schriftvervalsing weegt hier op tegen het belang van betrokkene om zijn familiaal leven in de illegaliteit in België verder te zetten.

Betrokkene verklaart dat hij niet terug kan naar Ghana omdat hij hier een vrouw en een kind heeft.

We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Ghana een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan. Betrokkene diende een aanvraag wettelijke samenwoning in op 24/07/2017. Op 11/12/2017 besliste het Parket een negatief advies uit te spreken over de wettelijke samenwoning waarna de gemeente op 12/12/2017 de registratie van de wettelijke samenwoning weigerde. Nadien ondernam betrokkene geen enkele poging om zijn verblijf in orde te brengen. Een aanvraag wettelijke samenwoning valt trouwens niet onder een verblijfsaanvraag. In die zin heeft betrokkene dus nooit geprobeert om zijn verblijf in orde te brengen.

Betrokkene werd gehoord op 10/04/2019 door de politiezone Meetjesland en verklaart geen medische problemen te hebben. Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Vasthouding

[...].

2. Over de ontvankelijkheid

Wat de beslissing tot vrijheidsberoving betreft, blijkt uit artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) dat deze enkel vatbaar is voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad is dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het is gericht tegen deze beslissing.

3. Onderzoek van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de verwijderingsbeslissing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

Verzoeker betoogt dat hij van zijn vrijheid is beroofd en aldus het uiterst dringend karakter van de vordering afdoende blijkt. Dit betoog kan worden aangenomen. Aangezien vaststaat dat verzoeker is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet en gelet op de bepalingen van artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet, dient het imminent karakter van de tenuitvoerlegging van de bestreden verwijderingsmaatregel te worden aangenomen. Verweerder betwist het imminent karakter van de vordering ook niet in de nota met opmerkingen.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “*middel*” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens (hierna: EVRM), is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § § 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie-karakter ervan. Dit prima facie-onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is

groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 6 en 8 van het EVRM, van artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 7, eerste lid, 1° en 74/14, §§ 1 en 3 van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

3.3.2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). De naleving van de genoemde plicht houdt evenwel geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (RvS 18 november 1993, nr. 44.948). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud verzoeker het genoemde inzicht verschaft en hem aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Verzoeker geeft er in de uiteenzetting van zijn middel ook blijk van kennis te hebben kunnen nemen van de motieven. Het doel van de formele motiveringsplicht is op het eerste zicht dan ook bereikt. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals vervat in de voormelde wetbepalingen wordt prima facie niet aangetoond.

3.3.2.3. Waar verzoeker aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Deze beginselen van behoorlijk bestuur worden onderzocht in het licht van de toepassing van de bepalingen van de artikelen 7 en 74/14 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker wordt onder meer bevel gegeven om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, bepaling die luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven: 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;”

Verzoeker betwist niet dat hij niet is gemachtigd of toegelaten tot een verblijf of om zich in België te vestigen en evenmin dat hij hier verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten, meer bepaald dat hij niet in bezit is van een geldig paspoort en evenmin van een geldig visum of een geldige verblijfstitel. In deze situatie is verweerder in beginsel verplicht tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (“moet”). Hiervan kan in principe enkel worden afgeweken op grond van meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag. Op de door verzoeker ingeroepen hogere rechtsnormen wordt verder nog ingegaan.

In zoverre verzoeker daarnaast ook nog bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten op grond van 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat dit een tweede, overtollig motief betreft. De eventuele gegrondheid van de kritiek gericht tegen een overtollig motief van een beslissing kan geen aanleiding geven tot de nietigverklaring ervan. De kritiek op dit motief in de bestreden beslissing behoeft dan ook geen verdere bespreking.

Verzoeker wordt verder, onder meer, geen termijn voor vrijwillig vertrek toegestaan op grond van artikel 74/14, § 3, 1° van de Vreemdelingenwet. Er wordt geoordeeld dat er in hoofde van verzoeker een risico op onderduiken bestaat.

De in casu relevante bepalingen van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet luiden als volgt:

“§ 1 De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

[...]

§ 2 [...]

§ 3 Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien:

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

[...]

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.”

Met de wet van 21 november 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen (BS 12 maart 2018, inwerkingtreding 22 maart 2018) werd artikel 1, § 1, 11° van de Vreemdelingenwet in volgende zin werd gewijzigd:

“Voor de toepassing van deze wet wordt verstaan onder:

[...]

11° risico op onderduiken: het feit dat er redenen bestaan om aan te nemen dat een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsprocedure, een procedure voor toekenning van internationale bescherming of een procedure tot vaststelling van of tot overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, met het oog op de criteria die opgesomd worden in §2 zal onderduiken;”.

Artikel 1, § 2 van de Vreemdelingenwet, ingevoegd bij voormelde wet van 21 november 2017, luidt:

“Het in paragraaf 1, 11°, bedoelde risico op onderduiken moet actueel en reëel zijn. Het wordt na een individueel onderzoek en op basis van een of meer volgende objectieve criteria vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval :

1° de betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag ingediend, of heeft zijn verzoek om internationale bescherming niet binnen de door deze wet voorziene termijn gedaan;

2° de betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggedrijving valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten gebruikt, of heeft fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt;

3° de betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt in het kader van zijn betrekkingen met de overheden die belast zijn met de uitvoering van en/of het toezicht op de naleving van de reglementering inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

4° de betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan een van de volgende maatregelen wil houden of heeft zich reeds niet aan een van deze maatregelen gehouden:

a) een overdrachts-, terugdrijvings- of verwijderingsmaatregel;

b) een inreisverbod dat noch opgeheven, noch opgeschort is;

c) een minder dwingende maatregel dan een vrijheidsberovende maatregel die erop gericht is om zijn overdracht, terugdrijving of zijn verwijdering te garanderen, ongeacht of het om een vrijheidsbeperkende maatregel of een andere maatregel gaat;

d) een vrijheidsbeperkende maatregel die erop gericht is om de openbare orde of de nationale veiligheid te garanderen;

e) een door een andere lidstaat genomen maatregel die gelijkwaardig is aan de maatregelen bedoeld in a), b), c) of d);

5° de betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk en/of in een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd;

6° de betrokkene heeft onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een beslissing tot weigering van binnenkomst of verblijf of een beslissing die een einde heeft gemaakt aan zijn verblijf, of onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een terugdrijvings- of verwijderingsmaatregel, een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend;

7° terwijl hij in verband met dat punt ondervraagd werd, heeft de betrokkene verborgen dat hij zijn vingerafdrukken reeds heeft gegeven in een andere Staat die gebonden is door de Europese reglementering met betrekking tot de bepaling van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, na een verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend;

8° de betrokkene heeft in het Rijk of in een of meerdere andere lidstaten meerdere verzoeken om internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing of die niet tot de afgifte van een verblijfstitel hebben geleid;

9° terwijl hij in verband met dat punt ondervraagd werd, heeft de betrokkene verborgen dat hij vroeger reeds een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in een andere staat die gebonden is door de Europese reglementering met betrekking tot de bepaling van de staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming;

10° de betrokkene heeft verklaard of uit zijn dossier blijkt dat hij voor andere doeleinden dan de doeleinden waarvoor hij een verzoek om internationale bescherming of een verblijfsaanvraag heeft ingediend naar het Rijk gekomen is;

11° de betrokkene maakt het voorwerp uit van een geldboete omdat hij een kennelijk onrechtmatig beroep heeft ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.”

Thans bevat artikel 1, § 2 van de Vreemdelingenwet dus een lijst van elf objectieve criteria voor het vaststellen van een risico op onderduiken. In de voorbereidende werken kan worden gelezen dat deze elf objectieve criteria het mogelijk maken om het risico op onderduiken te beoordelen en vast te stellen. Meer bepaald gaat het om feiten of handelwijzen die aan de betrokkene kunnen worden toegeschreven of die hem kunnen worden verweten en die, omwille van hun aard of hun ernst, kunnen verklaren waarom er redelijkerwijs mag worden aangenomen dat de betrokkene een reëel en actueel risico vormt dat hij zich zal onttrekken aan de verwijderings-, terugdrijvings- of overdrachtsmaatregel die ten opzichte van hem wordt genomen of voorzien (*Parl.St. Kamer 2016/2017, doc nr. 54-2548/001, p. 18*).

In zoverre verzoeker stelt dat het risico op onderduiken totaal niet wordt gemotiveerd en dit een blote bewering betreft die door geen enkel motief wordt ondersteund, volstaat een verwijzing naar de volgende motivering in de bestreden beslissing die duidelijk wijst op het tegendeel:

“Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 2015 in België te verblijven.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

Betrokkene diende een aanvraag wettelijke samenwoning in op 24/07/2017. Met gebruik van een vals paspoort. Op 11/12/2017 besliste het Parket een negatief advies uit te spreken over de wettelijke samenwoning waarna de gemeente op 12/12/2017 de registratie van de wettelijke samenwoning

weigerde. Nadien ondernam betrokkene geen enkele poging om zijn verblijf in orde te brengen. Een aanvraag wettelijke samenwoning valt trouwens niet onder een verblijfsaanvraag. In die zin heeft betrokkene dus nooit geprobeert om zijn verblijf in orde te brengen.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terugdrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene legde een vals paspoort voor bij zijn aanvraag wettelijke samenwoning op 24/07/2017.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij/zij op hotel logeert.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 16/11/2017. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan een nieuw bevel waarin een termijn tot vrijwillig vertrek wordt toegevoegd.”

In casu blijkt uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing dat verweerder een risico op onderduiken heeft vastgesteld aan de hand van verschillende van de objectieve criteria zoals deze zijn bepaald in artikel 1, § 2 van de Vreemdelingenwet. In zoverre verzoeker kritiek lijkt te hebben op deze door de wetgever vastgestelde criteria als dusdanig, merkt de Raad op dat dit een kritiek is op de wet, waarvoor hij niet bevoegd is.

Een eerste objectief criterium waarvan toepassing wordt gemaakt, betreft de vaststelling dat verzoeker na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag heeft ingediend, of zijn verzoek om internationale bescherming niet binnen de door deze wet voorziene termijn heeft gedaan.

Verzoeker weerlegt in dit verband prima facie niet dat hij reeds sinds 2015 in België verblijft, en evenmin dat hij op geen enkel ogenblik een verblijfsaanvraag heeft ingediend. Zoals verweerder in zijn beslissing op het eerste zicht correct stelt, is een procedure voor de gemeente om een wettelijke samenwoning aan te gaan nog niet gelijk te stellen met een verblijfsaanvraag.

Verzoeker benadrukt dat de weigering van registratie van de wettelijke samenwoning niet was ingegeven door twijfel over de oprechtheid van zijn relatie met zijn Nederlandse partner, maar door het gegeven dat het door hem voorgelegde paspoort vals bleek te zijn. Hij stelt dat indien de wettelijke samenwoning wel was geregistreerd, hij intussen verblijfsgerechtigd zou zijn op grond van artikel 40 en volgende van de Vreemdelingenwet. Verder betoogt hij dat hij het kind van zijn partner enkel nog niet heeft kunnen erkennen omwille van dezelfde problemen met zijn paspoort en waar ook het nieuwe door hem bij de Ghanese ambassade gevraagde paspoort niet werd aanvaard door de gemeentediensten. Prima facie blijkt evenwel niet dat dit betoog op zich afbreuk kan doen aan de toepasselijkheid van voormeld objectief criterium in het voorliggende geval. Hieruit blijkt niet dat verzoeker tijdens zijn verblijf in België op enig ogenblik een verzoek om internationale bescherming of verblijfsaanvraag indiende. Het betreft slechts redenen die moeten uitleggen waarom hij dit nog steeds niet heeft gedaan. Het niet beschikken over een geldig paspoort maakt op zich nog niet dat eender welke verblijfsaanvraag of in België onmogelijk zou zijn.

Een volgend objectief criterium waarvan toepassing wordt gemaakt, betreft de vaststelling dat verzoeker niet meewerkt of niet heeft meegewerkt in het kader van zijn betrekkingen met de overheden die belast zijn met de uitvoering van en/of het toezicht op de naleving van de reglementering inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Verweerder wijst erop dat verzoeker zich niet heeft aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn en hij geen bewijs levert dat hij op hotel logeert. Verzoeker merkt hierbij op dat hij zich wel heeft aangemeld bij de gemeente Eeklo, met name voor de verklaring van wettelijke samenwoning en de erkenning van het kind van zijn partner. Nu verzoeker zijn aankomst in België zelf situeert in 2015 en deze procedures dateren van 2017 en later, weerlegt verzoeker dit motief prima facie evenwel niet.

Een volgend objectief criterium waarvan toepassing wordt gemaakt, is de vaststelling dat verzoeker duidelijk heeft gemaakt dat hij zich niet aan een verwijderingsmaatregel wil houden. Verweerder wijst erop dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan het eerdere bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 16 november 2017. Hij stelt dat het weinig waarschijnlijk is dat verzoeker vrijwillig gevolg zal geven aan een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten waarin een termijn tot vrijwillig vertrek wordt toegestaan.

Verzoeker is van mening dat dit eerdere bevel om het grondgebied te verlaten van 16 november 2017 ongeldig is, en hier dus ook niet dienstig naar kan worden verwezen. Hij benadrukt dat dit bevel werd gegeven nadat hij en zijn partner op 24 juli 2017 bij de administratieve diensten van de stad Eeklo een verklaring van wettelijke samenwoning hadden afgelegd, en voordat de ambtenaar van de burgerlijke stand omtrent de registratie hiervan reeds een beslissing had genomen.

Verzoeker erkent evenwel dat hij naliel in beroep te gaan tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 16 november 2017. Dit maakt dat dit bevel om het grondgebied te verlaten definitief aanwezig is in het rechtsverkeer, waardoor prima facie moet worden aangenomen dat verweerder in de bestreden beslissing wel degelijk kon verwijzen naar de niet-tenuitvoerlegging van dit eerdere bevel.

Overeenkomstig vaste rechtspraak van de Raad van State kan de exceptie van onwettigheid van artikel 159 van de Grondwet enkel worden toegepast op reglementaire besluiten en in beginsel niet worden ingeroepen ten aanzien van niet rechtstreeks in het geding zijnde individuele administratieve rechtshandelingen die definitief zijn (W. WEYMEERSCH, "Artikel 159 van de Grondwet in de rechtspraak van de Raad van State", in I. COOREMAN (ed.), *De wettigheidstoets van artikel 159 van de Grondwet*, Brugge, die Keure, 2010, p. 352-359; RvS 14 mei 2008, nr. 182.903; RvS 17 april 2008, nr. 182.121; RvS 16 augustus 2007, nr. 173.992; RvS 13 december 2004, nr. 138.410; RvS 23 februari 2000, nr. 85.557: "*Considérant que l'illégalité d'un acte administratif individuel faisant grief ne peut, lorsqu'est expiré le délai de recours, être invoquée sur la base de l'article 159 de la Constitution, à l'occasion d'un recours en annulation dirigé contre un acte qui a été pris en application ou en conséquence de la première décision*"). Verzoekers kritiek gericht tegen het eerdere bevel is dan ook niet dienstig. Louter ten overvloede merkt de Raad nog op dat in de omzendbrief van 17 september 2013 betreffende de gegevensuitwisseling tussen de ambtenaren van de burgerlijke stand en de Dienst Vreemdelingenzaken ter gelegenheid van een huwelijksaangifte of een verklaring van een wettelijke samenwoning van een vreemdeling in illegaal of precair verblijf, niet kan worden gelezen dat in geval van een verklaring van wettelijke samenwoning geen bevel om het grondgebied te verlaten kan worden afgegeven, maar enkel dat de betrokkene tijdelijk is beschermd tegen een gedwongen verwijdering. Omzendbrieven kunnen ook geen dwingende regels toevoegen aan de wet en de in omzendbrieven vervatte onderrichtingen zijn op zich niet juridisch afdwingbaar (RvS 13 februari 2002, nr. 103.532; RvS 3 maart 2003, nr. 116.627).

De Raad oordeelt dat de voormelde criteria, en de in dit verband naar voor gebrachte motivering, in hun geheel genomen afdoende grondslag kunnen vormen voor de vaststelling dat er in hoofde van verzoeker sprake is van een risico op onderduiken, en dit zelfs zonder de vaststelling dat verzoeker in het kader van de door hem en zijn partner afgelegde verklaring van wettelijke samenwoning een vals paspoort heeft voorgelegd. Het betoog van verzoeker dat hij niet zou hebben geweten dat dit paspoort vals was, hoewel de stukken van het dossier leren dat de gehele identiteitspagina werd vervalst, is dan ook een kritiek op een bijkomende, overtollige redengeving in de bestreden beslissing waarvan niet blijkt dat deze afbreuk kan doen aan de erin opgenomen motieven. De Raad merkt nog op dat de motivering van de bestreden beslissing leert dat bij het vaststellen van het risico op onderduiken ook specifiek rekening werd gehouden met het gegeven dat verzoeker een gekend adres heeft in Eeklo en hij een gezinsleven heeft met een vrouw en minderjarig kind, maar werd geoordeeld dat dit niet opweegt tegen het vastgestelde risico op onderduiken dat volgens hem actueel en reëel is. Verzoeker geeft aan niet akkoord te gaan met deze beoordeling, doch toont prima facie met dit andere standpunt nog niet aan dat de beoordeling in de bestreden beslissing kennelijk onredelijk zou zijn.

Verzoeker betwist nog dat er grond was om hem geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te kennen omdat hij een gevaar zou vormen voor de openbare orde. Het gevaar voor de openbare orde betreft echter slechts één van de motieven die werden gehanteerd om de afwezigheid van een termijn om het grondgebied te verlaten te verantwoorden. De Raad stelt op het eerste zicht vast dat de afwezigheid van een termijn om het grondgebied te verlaten reeds voldoende grondslag vindt in de toepassing van artikel 74/14, § 3, 1° van de Vreemdelingenwet, met name gelet op de vaststelling dat er in hoofde van verzoeker een risico op onderduiken bestaat. Dit motief wordt op het eerste zicht niet ontkracht, zodat

het gevaar voor de openbare orde een overtollig motief is wat de afwezigheid van een termijn voor vrijwillig vertrek betreft.

3.3.2.4. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoeker een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Verzoeker beroept zich op een gezinsleven met zijn feitelijke partner met de Nederlandse nationaliteit en haar kind. Hij stelt de vader te zijn van dit kind, maar dit nog niet te hebben kunnen erkennen omwille van de problemen met zijn paspoort.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat rekening werd gehouden met verzoekers verklaringen dat hij in België een gezinsleven heeft met zijn Nederlandse partner en haar kind. Er moet worden aangenomen dat het bestaan van een beschermenswaardige relatie tussen verzoeker en zijn partner op zich niet wordt betwist. Er wordt zo ook overgegaan tot een zekere belangenafweging in het kader van artikel 8 van het EVRM. Wat het kind betreft, merkt verweerder wel nog op dat het niet vaststaat dat verzoeker de vader is. Dit bij gebreke van een officiële erkenning door verzoeker van dit kind. Hij stelt nog vast dat het op basis van de voorliggende gegevens onduidelijk is in welke mate verzoeker de zorg draagt voor dit kind. Ook blijkt volgens verweerder niet dat verzoeker bijdraagt in het onderhoud van het kind. Gelet op de samenwoning met het kind sluit verweerder evenwel niet uit dat er inderdaad banden bestaan tussen verzoeker en het kind. Ook hier motiveert hij verder voor de situatie dat het gezinsleven alsnog moet worden aangenomen, waar hij overgaat tot een belangenafweging. Eerder had verweerder in zijn motivering omtrent het risico op onderduiken ook reeds rekening gehouden met het gezinsleven met de partner en haar kind.

Verzoeker benadrukt andermaal dat de weigering van registratie van de wettelijke samenwoning met de partner niet was ingegeven door twijfel over de oprechtheid van de relatie, maar enkel was gesteund op de vaststelling dat het door hem voorgelegde paspoort vals is. Hij stelt dat de geldigheid van zijn nieuwe paspoort evenmin werd aanvaard. Hij stelt dat hij door deze problemen met zijn paspoort ook het kind van zijn partner nog niet heeft kunnen erkennen. Hij stelt dat het motief in de bestreden beslissing dat het niet zeker is dat hij de vader is van het kind “een blote bewering” is.

Verzoeker gaat er hierbij evenwel aan voorbij dat het in de eerste plaats aan hem toekomt om het bewijs te leveren van het bestaan van beschermenswaardige gezinsbanden in België. Hij betwist op zich niet dat het bestuur correct vaststelde dat hij tot hiertoe niet met officiële stukken kan aantonen dat hij de vader is van het kind. Hij legt ook geen dna-test voor. Er kan prima facie van verzoeker worden verwacht om het bewijs van verwantschap niet louter met vermoedens, maar met concrete bewijsstukken aan te tonen. Verzoeker blijkt thans ook in gebreke te duiden in welke mate hij instaat voor de dagdagelijkse zorgen voor het kind en in welke mate hij bijdraagt in het onderhoud van het kind. Ook hier blijkt niet dat de motieven hieromtrent incorrect zouden zijn. Er blijkt niet dat ten onrechte geen rekening is gehouden met bepaalde concrete zorgtaken of concrete bijdragen in de opvoeding van het kind die verzoeker voor zijn rekening zou nemen. In ieder geval herhaalt de Raad ook dat verweerder een gezinsleven tussen verzoeker en het kind niet uitsluit, en ook hier een zekere belangenafweging heeft doorgevoerd.

De Raad onderzoekt in wat volgt dan ook verder of er sprake is van een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezinsleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet worden onderzocht in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf.

In casu betreft het een situatie van eerste toelating. Verzoeker beschikt(e) namelijk niet over een verblijfsrecht of een verblijfsmachtiging.

Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt belemmerd, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen

van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 107; zie ook EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 66).

Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

Indien kinderen betrokken zijn, quod in casu, dan besteedt het Hof ook bijzondere aandacht aan de omstandigheden van de betrokken minderjarige kinderen, met name hun leeftijd, hun situatie in het land van herkomst en de mate waarin zij afhankelijk zijn van hun ouders. Een andere fundamentele kwestie voor het Hof is de vraag naar het aanpassingsvermogen van kinderen, met name de vraag of de betrokken kinderen een leeftijd hebben waarop zij zich nog aan een verschillende en andere omgeving kunnen aanpassen (EHRM 1 december 2005, nr. 60665/00, Tuquabo-Tekle e.a. v. Nederland, par. 44; EHRM 31 juli 2008, nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen, par. 66; EHRM 3 november 2011, nr. 28770/05, Arvelo Aponte v. Nederland, par. 60; EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 143). Ten slotte benadrukt het Hof dat in situaties die betrekking hebben op gezinnen, het belang van het kind wordt beschouwd als een determinerende overweging die moet worden meegenomen in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 144).

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Deze procedurele vuistregel is volgens het EHRM tevens van toepassing op situaties waar sprake is van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 46; EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 68). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, § 84; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 62).

Zoals reeds werd gesteld, kan op lezing van de bestreden beslissing wordt aangenomen dat het ingeroepen gezinsleven in België in rekening is gebracht en in dit verband een belangenafweging heeft plaatsgevonden. Verzoeker kan niet worden bijgetreden waar hij het tegendeel voorhoudt. Verweerder is in de bestreden beslissing van oordeel dat deze beslissing niet betekent dat verzoeker definitief van zijn gezinsleden wordt gescheiden, oftewel dat de gezinsbanden worden verbroken. Hij stelt dat deze beslissing op zich slechts een tijdelijke scheiding met zich meebrengt en een dergelijke tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet disproportioneel is in het licht van het ingeroepen gezinsleven. Hij stelt dat verzoeker vanuit zijn herkomstland een verblijfsmachtiging kan vragen. Er blijkt volgens hem niet dat verzoeker concrete zorgtaken voor het kind op zich neemt, of een concrete bijdrage levert in het onderhoud van het kind. Het kind kan in ieder geval bij de moeder blijven. Verweerder merkt nog op dat de partner samen met haar kind verzoeker kan bezoeken in Ghana en dat verzoeker, mits is voldaan aan de voorwaarden, op een later tijdstip steeds kan terugkomen naar België om hier het gezinsleven verder te zetten. Hij benadrukt nog dat het gezinsleven werd opgebouwd tijdens illegaal verblijf van verzoeker.

Gelet op verzoekers jarenlange illegale verblijf in België, en waar niet blijkt dat hij op enig ogenblik was gemachtigd of toegelaten tot een verblijf, moet inderdaad worden aangenomen dat het gezinsleven zich in casu heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezinsleven in België vanaf het begin precair was. Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat in deze situatie enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake kan zijn van een schending van artikel van het 8 EVRM.

Door te wijzen op het gegeven dat hij reeds enige tijd in België verblijft en hier een gezinsleven heeft met zijn partner en diens kind, brengt verzoeker geen elementen naar voor die erop wijzen dat de doorgevoerde belangenafweging onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is. Zoals reeds werd gesteld, blijkt niet dat verzoeker op enig ogenblik een legaal verblijf heeft genoten. Door over te gaan tot een belangenafweging, heeft het bestuur verder reeds rekening gehouden met het gezinsleven op zich. Hiermee blijkt nog niet dat een tijdelijke scheiding van de gezinsleden voor hen disproportionele

gevolgen zou hebben. Concrete argumenten die hierop zouden kunnen wijzen, liggen niet voor. Door te stellen dat verweerder hem maar had moeten repatriëren voordat hij hier een gezinsleven opbouwde, blijft verzoeker op dit punt evenzeer in gebreke.

Verzoeker toont niet aan dat hij vanuit zijn herkomstland niet op nuttige wijze voor zijn gezinsbelangen kan opkomen. Hij weerlegt het motief ook niet dat zijn partner en diens kind hem kunnen bezoeken in zijn land van herkomst. Daarnaast blijkt evenmin dat hij en zijn partner en diens kind via de moderne communicatiemiddelen de gezinsbanden niet zouden kunnen onderhouden. Verzoeker geeft andermaal ook niet aan dat hij, wat het kind betreft, specifieke zorgtaken op zich neemt of op enige wijze bijdraagt in het onderhoud van dit kind. In deze omstandigheden blijkt niet dat het hoger belang van het kind wordt miskend bij een tijdelijke scheiding van verzoeker.

Verzoeker maakt ook in geen geval aannemelijk dat het ingeroepen gezinsleven enkel op normale en effectieve wijze mogelijk zou zijn in België. Er liggen geen onoverkomelijke hinderpalen voor om het gezinsleven elders voor te zetten, zoals in Nederland of verzoekers herkomstland.

Rekening houdende met hetgeen voorafgaat, blijkt niet dat als gevolg van de bestreden beslissing de gezinsbanden noodzakelijkerwijze dreigen te worden verbroken of dat deze beslissing het gezinsleven in die mate verstoort dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM. Een disproportionaliteit tussen de belangen van verzoeker en diens gezinsleden enerzijds en de belangen van de Belgische Staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds, blijkt niet. De Raad benadrukt dat de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid een middel is ter vrijwaring van 's lands openbare orde (RvS 3 februari 2004, nr. 127.708), wat in casu een afdoende rechtvaardigingsgrond uitmaakt voor de bestreden beslissing.

Met betrekking tot enig privéleven van verzoeker dat losstaat van het ingeroepen gezinsleven worden ten slotte geen concrete elementen naar voor gebracht. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij, los van zijn gezinsleven, duurzame banden met dit land heeft opgebouwd die als privéleven onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM kunnen vallen.

In de thans voorliggende omstandigheden wordt een ernstige grief ontleend aan artikel 8 van het EVRM niet aangetoond.

3.3.2.5. Artikel 7 van het Handvest bepaalt als volgt:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn communicatie.”

Aangezien artikel 7 van het Handvest rechten bevat die overeenstemmen met die welke worden gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM en dus aan artikel 7 van het Handvest dezelfde inhoud en reikwijdte dient te worden toegekend als aan artikel 8, eerste lid van het EVRM, zoals uitgelegd in de rechtspraak van het EHRM (HvJ, 5 oktober 2010, C400/10; HvJ 15 november 2011, C-256/11, Dereci), kan ook een schending van artikel 7 van het Handvest niet worden aangenomen.

3.3.2.6. De Raad wijst er verder op dat beslissingen over de toegang tot het grondgebied, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen niet vallen onder het toepassingsgebied van artikel 6 van het EVRM (EHRM 5 oktober 2000, nr. 39.652/98, Maaouia/Frankrijk; RvS 16 januari 2001, nr. 92 285; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), *Handboek EVRM. Deel 2. Artikelsgewijze commentaar*, Antwerpen Intersentia 2004, vol. I, 409), zodat een schending van deze bepaling niet dienstig kan worden aangevoerd.

3.3.2.7. Verzoeker maakt op het eerste zicht niet aannemelijk dat met enig concreet en relevant gegeven ten onrechte geen rekening werd gehouden. Zijn betoog laat op het eerste zicht ook niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van de artikelen 7 en 74/14 van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt prima facie niet.

3.3.2.8. Het enig middel is niet ernstig.

3.3.3. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan.

3.4. De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen. Op de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient dan ook niet te worden ingegaan.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien april tweeduizend negentien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. CUYKENS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. CUYKENS

I. CORNELIS